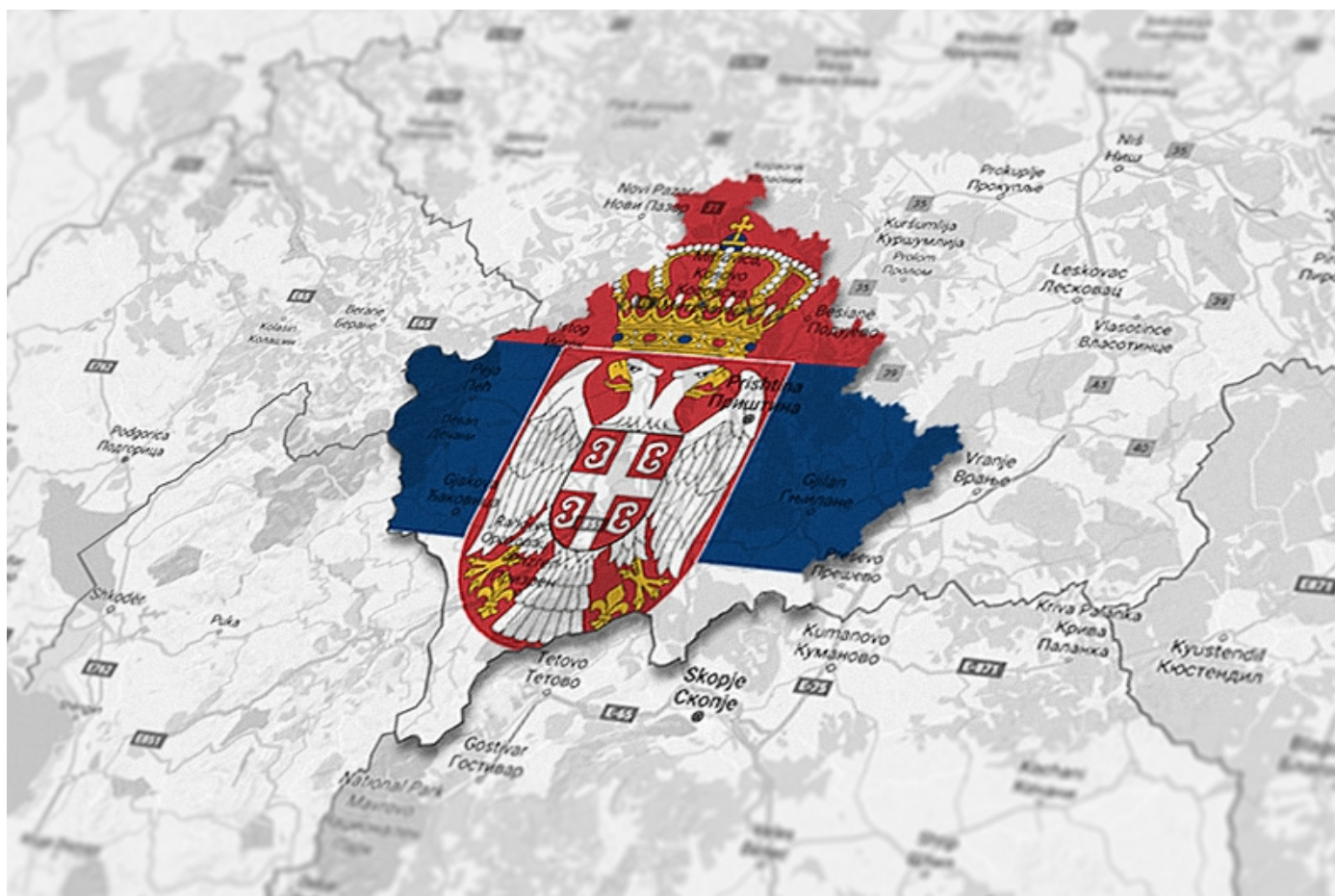

Косовски ултиматум и „судетско питање“ – једна историјска паралела

Пише: Бојан Драшковић
среда, 25 јануар 2023 12:07

Иако је историјска наука неблагонаклона према аналогијама у прошлости, оне су са становишта политичког искуства изузетно значајне, јер повлаче јасне паралеле и извесне закономерности у политичком развоју одређених држава и народа, нарочито у погледу кобних последица које се могу десити поводом лоше процењених одлука или покушаја да се одређени политички, геополитички или стратешки проблем прикаже као нешто што се никада раније није дешавало и што нема никаквог преседана у прошлости, како данашњи Запад, покушава да прикаже косовски проблем.

Косовски проблем, као део Источног потпитања, како га је дефинисао 1913. године др Владан Ђорђевић, у великој мери се може упоредити с питањем Судета 1938. године, са сличним или готово истоветним последицама по балканску и светску политику. То је питање промене граница суверених држава, а она се у историји, колико је до сад познато никада нису могла решити мирним путем.

Пише: Бојан Драшковић
среда, 25 јануар 2023 12:07

Косовски проблем, као део Источног потпитања, како га је дефинисао 1913. године др Владан Ђорђевић, у великој мери се може упоредити с питањем Судета 1938. године, са сличним или готово истоветним последицама по балканску и светску политику. То је питање промене граница суверених држава, а она се у историји, колико је до сад познато никада нису могла решити мирним путем

Као што је питање Судета решено на колонијалан начин, одлуком империјалих сила, које су Минхенским споразумом, максимално изашле Хитлеру у сусрет, о чему су известиле преставнике тадашње Чехословачке, исто тако и данашњи немачко-француски споразум о Косову не представља ништа друго него покушај да се у Давосу, једнострано, договори један нови косовски Минхен, о чему је ултимативно извештен председник Србије Александар Вучић, који нимало оригинално, слично Едуарду Бенешу пре осамдесет и пет година, нуди оставку на све функције покушавајући да један кобан документ по европски и светски мир и безбедност протури кроз српске државне и политичке институције. На тај начин се, ни један ни други, не могу својим пилатовским прањем руку, аболирати за последице које ће касније уследити. Јер, да су се Чеси супротставили Минхену, како је касније лицемерно писао Винстон Черчил, питање је да ли би дошло до Другог светског рата, са свим добро знаним последицама, чиме је индиректно своје партијске колеге Чембрлена и Халифакса, оптужио за рат, правдајући их незнањем и слабашћу. Исто тако и данас, у времену никад ближем глобалном сукобу и светској катаклизми не треба сметнути с ума шта би пристајање на један овакав споразум значио у светским размерама. Косово не би постало преседан, како се тврди, него правило ког би се придржавале готово све земље данашњег света, чиме не би дошло до смиривања ситуације на Балкану, него до њене даље ескалације, у мноштво локалних ратова у који би се укључио НАТО пакт и друге светске силе. Сасвим је извесно да би после Косова на ред дошла Северна Македонија, Црна Гора, Босна и Херцеговина, Хрватска, као и Грчка, Бугарска, Румунија, Молдавија...

Минхенски договор био је само увод у немачку анексију Судета и мирну окупацију Чехословачке у марту 1939. године. Ревизија чехословачких граница, на крају је довела до окупације и уништења чехословачке државе, чиме су се створили услови за отпочињање Другог светског рата

Зато више него икада раније није згорег да се објасни косовско-судетска паралела, као и паралела између некадашњег Минхена и данашњег Давоса.

Косовски ултиматум и „судетско питање“ – једна историјска паралела

Пише: Бојан Драшковић
среда, 25 јануар 2023 12:07

Наиме, приликом Версајског мировног споразума, насталог на праву народа на самоопредељење, први пут прокламованог од стране Лењина, а потом и од стране Вудроа Вилсона и његових 14 тачака, територијалних интегритет европских империјалних сила и старих монархија доведен је у питање. На рушевинама Аустроугарске и царске Русије настале су нове национален државе: Чехословачка, Југославија, Мађарска, Аустрија, Летонија, Естонија, Пољска, Литванија, Финска. Дакле, принцип права народа на самопоредељење, у суштини је подразумевао права нација на самосталну државу. Ревизионистичке државе, попут: Аустрије, Мађарске, Бугарске, Немачке и Турске, незадовољне новим границама тражиле су њихову ревизију захтевајући припајање територије на којима се живе припадници њиховог народа. Тако је на подручју Чехословачке живело више од три милиона Немаца и то већином на подручју Судета. Доласком Хитлера на власт, нацистичка партија Конрада Хенлајна, тражила је најпре аутономију а потом и припајање матичној немачкој држави, што им је омогућено Минхенским договором 30. септембра 1938. године. Минхенски договор био је само увод у немачку анексију Судета и мирну окупацију Чехословачке у марту 1939. године. Ревизија чехословачких граница, на крају је довела до окупације и уништења чехословачке државе, чиме су се створили услови за отпочињање Другог светског рата који ће формално отпочети 1. септембра 1939. године, нападом Немачке на Пољску.

У косовском случају, дешава се готово аналогна ситуација, с последицама сличним, ако не и горим по државу Србију, него што је то случај са Чесима.

Том приликом ишло се и у преговоре с Енвером Хоџом о евентуалном уласку Албаније у југословенску државу чиме би се нова федерална јединица проширила за пордучје Косова и Метохије. Још у то време, подручје Косова и Метохије, слично Судетима, планирано је да се отме од Србије и српског народа и припоји Албанији, чиме би се значајно нарушила политичка и безбедоносна равнотежа на Балкану

Да се подестимо, Косово и Метохија, први пут се издвајају као административна и аутономна област у време Титове Југославије, као део Републике Србије. Албанци немају статус народа, али имају статус народности. Титов режим иако је угушио балистичку побуну 1945. године, наставио је са антисрпском политиком на овом подручју забрањујући протераним Србима повратак на своја огњишта и плански насељавајући албанско становништво (из Албаније). Том приликом ишло се и у преговоре с Енвером Хоџом о евентуалном уласку Албаније у југословенску државу чиме би се нова федерална јединица проширила за пордучје Косова и Метохије. Још у то време, подручје Косова и Метохије, слично Судетима, планирано је да се отме од Србије и српског народа и припоји Албанији, чиме би се значајно нарушила политичка и безбедоносна равнотежа на Балкану. Албански елемент, млад и племенски уређен, погодан за све видове организованог криминала и нарко-трафикинга, од кога се финансирају безбедоносне структуре, поткупљују политичари и утицајни медији, у Титовој Југославији био је у статусу „неразвијених“ чиме је буквално финансиран из тзв. фондова за неразвијена подручја. Албански паразитизам, српско финансирање албанске демографске експанзије, низ побуна (1968, 1971, 1981...), консенсуално одлучивање уведено Уставом 1974, у коме учествују и две квазифедералне јединице (формално српске аутономне покрајине), ... знатно су допринели распаду Југославије у крвавом и тешком грађанском рату 1991–1995, који је у крајњој линији био само наставак свих оних међуетничких сукоба започетих педесет (и више) година раније.

Слободан Милошевић, покушао је реинтеграцију Косова у систем Србије, није довољно добро разумео да се на овом подручју одвијала национална албанска револуција, која је имала две фазе, мирну – гандијевску, стварањем паралених друштвених институција, и агресивну – ратну – тачијевско-харадинајску, где Србију 1999. године, напада 19 чланица НАТО- пакта, у намери да јој отме део државне територије.

Косовски ултиматум и „судетско питање“ – једна историјска паралела

Пише: Бојан Драшковић
среда, 25 јануар 2023 12:07

Косовски ултиматум и „судетско питање“ – једна историјска паралела

Пише: Бојан Драшковић
среда, 25 јануар 2023 12:07

